

Rapport fra stiftsrejse til Diocese of Lake Tanganyika d. 5.-16. august 2024

Baggrund for rejsen

Rejsen var foranlediget af en mangeårig kontakt mellem biskop Ambele Mwaipopo og sognepræst Robert Strandgaard Andersen, en kontakt, der var udbygget gennem Mwaipopos besøg i Haderslev i 2017 og Roberts besøg og undervisning i Sumbawanga under hans studieorlov i 2022. Kontakten mandede ud i et ønske om at etablere en varig venskabskontakt mellem det nydannede lutherske stift Diocese of Lake Tanganyika (DLT; oprettet i 2014, pt. Ca. 12.000 medlemmer) og Haderslev stift (oprettet 1922, pt. ca. 370.000 medlemmer). Venskabsforbindelsen (se venskabsaftalen bilag 1) skal gensidigt styrke kirkelivet i de to stifter gennem udveksling og kendskab, på såvel person- som menighedsplan. Tanken er, at folkekirken, som er en gammel og etableret kirke, vil kunne have gavn af at reflektere egen praksis og teologi i mødet med afrikansk præget luthersk teologi og menighedsliv, og med den markante vækst og engagement, der præger DLT; samtidig vil det nydannede stift have glæde af teologisk forbindelse til en gammel luthersk kirke og kristendom i en kontekst præget ikke mindst af karismatisk og pencostal forkyndelse og af traditionel religiøsitet. Dertil kommer det basale behov for støtte, som de mange nye menigheder har.

Haderslev stiftsråd besluttede i efteråret 2023 at indgå venskabsaftalen og sende en delegation, bestående af repræsentanter for alle 7 provstier samt biskoppen til DLT for at underskrive aftalen og møde kirkens folk. Udover selve den formelle indgåelse af aftalen er formålet med rejse, at deltagerne gennem personligt kendskab og møde med virkeligheden i DLT vil være i stand til at udbygge kontakten og rodføre venskabsforbindelsen på sogneplan. Stiftsrådet har fra begyndelse været opmærksom – og gjort opmærksom på, at der ikke kan blive tale om økonomisk støtte fra stiftet eller af ligningsmidler til DLT.

Der kan læses mere om DLT og den lutherske kirke i Tanzania her <https://elct.or.tz/> og om området her:

[Rukwa Region - Wikipedia](#)

[Katavi Region - Wikipedia](#)

Delegationens sammensætning

Provst Poul Geil, Sønderborg provsti

Sognepræst Robert Strandgaard Anderen, Aabenraa provsti

Menighedsrådsformand Christel Aagaard, Haderslev Domprovsti

Sognepræst Jan Holm Mortensen, Kolding provsti

Kirke- og Kulturmedarbejder Oddrun Rønne, Vejle provsti

Stiftsrådsformand og provstiudvalgsmedlem Per Søgaard, Fredericia provsti

Kirke- og Kulturmedarbejder Ester Due, Hedensted provsti

Biskop Marianne Christiansen

Rejsens forløb

Programmet (Bilag 2), som var udarbejdet af DLT og tilsendt på forhånd blev fulgt med en enkelt undtagelse, nemlig at besøget hos menigheden i Majumba Sita d. 8.8. faldt ud pga. et motorstop midt på landevejen, som tog næsten to timer.

Turen var tilrettelagt ud fra menighedernes ønske om at få besøg. Det havde 22 ud af de 47 menigheder gjort, og vi besøgte altså 21 menigheder.

Udover menighedsbesøgene besøgte vi også nogle af de kirkelige organisationer, som er knyttet til Danmark: Vi besøgte børnehjemmet Bethania for gadebørn i Sumbawanga, som er støttet af en kreds i Vejle og bl.a. Vor Frelzers kirke. Vi havde en kort visit til Peters House, også et børnehjem og skole, støttet af Brødremenighedens Danske Mission (BDM), og vi besøgte Brødremenighedens bådmission ved Tanganyikasøen, hvor vi overnattede og fik en orientering og rundvisning af det nuværende lederpar. Desuden traf vi organisationen Soma Biblia, der som både forlag og boghandel med støtte fra bl.a. Danmark arbejder med at udbrede bibelsk og evangelisk litteratur, bl.a. via "bogbusser". Vi tog mange indtryk af dedikeret arbejde med fra disse besøg, men rapporten her fokuserer dog på mødet med DLTs menigheder.

Til baggrundsviden hører, at DLT dækker nogle af de fattigste dele af Tanzania, som måske kan betegnes som "udkants-Tanzania". Vi fik fortalt, at europæere flere steder i Rukwa-regionen var et særsyn. Det er imidlertid et område i befolkningsmæssig kraftig vækst, og så vidt vi forstår også i en vis økonomisk vækst.

Menighedsbesøgene

Besøgene i menighederne formede sig efter et fast skema: Først byder sognepræsten (eller evangelisten) velkommen til biskoppen, vicebiskoppen, provsterne og ledsagere og gæster. Derefter præsenterer han (eller i to tilfælde hun) menighedens grupper og ledere. Så oplæser sognepræsten eller menighedens sekretær en rapport over menighedens opståen og status, planer for fremtiden, udfordringer og økonomiske behov. Derefter giver

sognepræsten ordet til provsten, som giver det til vicebiskoppen, som giver det til biskoppen, som præsenterer gæsterne. Så præsenterer vi os, jeg begyndende med et "Bwana Yesu asifiwe!" (Herren Jesus være priset!), hvortil alle svarer Amen/ Amini, og siger noget om hvorfor vi er her (venskab) og takker for modtagelsen, siger, at den danske kirke er gammel, og at vi glæder os vor at møde et ungt stift og en kirke under opbygning. Så præsenterer samtlige medlemmer af gruppen sig med funktion og forskellige oplysninger om dansk kirkeliv ud fra det. Så takker vi og overrækker julehjerterne af tanzaniansk og dansk træ og bemærkninger om deres symbolske karakter. Så får vi et måltid – hvis vi ikke fik det først – de fleste steder bestående af en overdådighed af store gryder med ris, kartofler, gimbi, bananer, kasawi, ugali, sammenkogte retter af okse- eller svinekød., stegte kyllinger eller hønsekødsuppe, bønner, grønne spinatliggende stuvninger og altid vandmelon som en slags dessert. Enkelte steder fik vi "kun" frugt – ananas, vandmelon, banan, papaya – eller "te" med ris-æbleskiver eller chapati og kød til.

Vi blev alle steder mødt med stor gæstfrihed og hjertelighed. Det var forskelligt, hvor mange, der var til stede. Nogle steder blev vi mødt af kor og en større del af menigheden. Enkelte steder kun af præst og menighedsrådsformand, kasserer mv.. Det var tydeligt, at vores besøg samtidig var en form for visitats. Vi kom dog samtidig i vadestedet mellem den afgangede biskop Mwaipopo, som havde et indgående kendskab og en fortrolighed med menighederne, og den nye biskop Imani Chibona, som ikke kun var ukendt med os, men også med en del af de menigheder, vi besøgte.

På trods af den - i vore øjne – lidt tunge hierarkiske struktur oplevede vi generelt en stor og ligefrem hjertelighed imellem biskoppen (biskopperne) og præster, provster og menighedsmedlemmer. Der blev gjort en indsats for, at *alle* tilstedeværende blev præsenteret også dem, der ikke havde defineret opgave i menigheden – også nogle gange børnene. Alle blev løftet frem.

Et fællestræk ved besøgene var, at de altid tog længere tid end planlagt.

Menighedsrepræsentanterne viste tydelig glæde ved vores besøg, og en vis interesse for vores oplysninger om dansk kirkeliv – dog fornemmede vi flere steder, at vores virkelighed er så forskellig, at det kunne være svært for tilhørerne at få et billede af vores. For os var det sundt at opleve, at verden kan have et helt andet centrum end Europa og Danmark.

Besøgene og besøget i det hele taget ville ikke have givet mening, hvis ikke Robert havde været flydende i swahili og indlevet i tanzaniansk kirkeliv og prædikenform. Robert tolkede uafbrudt begge veje (kun med en enkelt afbrydelse på grund af sygdom), og hans måde at levendegøre kommunikationen på var en væsentlig del af turens succes. Hvis ikke han havde været med, ville kommunikationen lide under, at de fleste af dem, vi mødte, ikke talte eller forstod engelsk ud over høflighedsfraser.

Det, at vi de fleste steder blev mødt med sang og dans, var en stærk kommunikation af velkomst og fællesskab. Det, at vi enkelte steder sang samme salme på hvert sit sprog, var et stærkt udtryk for både menneskelig og åndelig samhørighed.

I mange menigheder fik vi overrakt venskabsgaver. Særligt indtryk gjorde en høne, som vi fik i Matai sogn som tegn på respekt og venskab (og som delte bagagerummet med provsten resten af turen den dag med risiko for at dø af tørst, og som endte dagen og formentlig også livet hos chaufføren).

Menighedernes rapporter og forventninger

En del rapporter fik vi udleveret (på swahili) og som bilag 4 er en del af MCs notater fra besøgene skrevet ud. Et fælles billede er dog:

Menighederne er opstået, fordi enkelte lutherske familier, typisk offentligt ansatte er flyttet til områderne Rukwa og Katavi, fordi der er befolkningstilvækst og en stigende økonomi. En evangelist eller anden får kontakt med dem, og de bliver en ”menighedsplantning” under et etableret sogn, der har en præst. I udgangspunktet skal der være 200 medlemmer, før en menighed bliver erklæret for et sogn, men mange steder gøres der undtagelser, fordi menighedens ellers opløses og går til andre kirkesamfund, hvis der ikke er en præst. Den mindste menighed, vi besøgte, var en barakkirke i Kilimahewa på 65 medlemmer, heraf de 40 børn. Vejen går fra menighedsplantning / eller ”undersogn”, betjent af en evangelist (en slags degn i gammel forstand, der må prædike og undervise, men ikke uddele nadver og kun i nødstilfælde døbe), til ”forberedende sogn” til egentlig sogn.

De fleste menigheder, vi besøgte var begyndt i 2018-2020 og erklæret som sogn i 2021-2023. De opregnede medlemstallet fordelt på mænd, kvinder og (dreng- og pige-)børn, og hver gang var der flere kvinder end mænd og børn udgjorde typisk op mod halvdelen af medlemmerne. Det afspejler det unge Tanzanias befolkningssammensætning og peger på en fremtid for den lutherske kirke.

De fleste sogne havde desuden ”menighedsplantninger”, som de var ansvarlige for – to eller tre. En imponerende ekspansion. Mange af menighedsplantningerne begyndte som 10-15 personer, men blev betjent lokalt af en evangelist (ideelt set, for manglen på evangelister og transportmidler over de store afstande og elendige vejforhold er stor). Den åndelige omsorg for det enkelte menneske og for de nogle steder meget små (3-5 mennesker) grupperinger var meget slående. Mange gange gik man på kompromis med antals-grænserne i forhold til at understøtte de meget små forsamlinger.

Planerne var typisk at bygge: At udvide kirken eller bygge den færdig (eller bare bygge den i Kilimahewas tilfælde) og bygge eller renovere præstegård og hus til evangelisten. Det spillede

en stor rolle at skaffe hus til præst og evangelist. Det skal formentlig sammenholdes med, at præsterne i sammenligning med andre grupper er kolossalt dårligt lønnede – også provster og biskop.

Ofte var der også planer om en børnehave- eller søndagsskolehus.

Desuden var der så planer om indtægtsgivende virksomhed. Vi mødte så forskellige planer som vandrerhjem, svineavl, biavl, udlejningsejendomme, majsafskalningsmaskine; skoledrift (både som indsatsområde og som indtægt).

Enkelte steder var der også planer om diakonalt arbejde. Et generelt 'samfundsengagement' og betydningen af at bidrage til og være en del af det omgivende samfund var en del af menighedernes selvforståelse som lutherske kristne.

Det var det tydeligt, at menighederne kæmpede for at få den basale økonomi til at hænge sammen. Samtidig gav de fleste steder indtryk af at være godt organiseret.

I Sumbawanga deltog vi, som var privat indkvarteret, desuden lørdag i såkaldte "cellegrupper" (se nedenfor), hvor vi fik indtryk af lægmandsengagementet og af indbyrdes forkyndelse og samtale om tro og lære.

Om søndagen deltog vi i en festgudstjeneste i Domkirken i Sumbawanga, som stadig er under færdiggørelse. Det var en gudstjeneste med mange indtryk, bl.a. fordi en gruppe, der tidligere var brudt ud af den lutherske kirke og havde dannet en slags frikirke, skulle genoptages i kirken. Marianne C. skulle have prædiken ved denne gudstjeneste, men det blev ændret for at gudstjenesten ikke skulle blive for lang på grund af oversættelsen. I stedet prædikede Robert på swahili med stor genklang i menigheden.

Der var ikke nadverfejring ved den store gudstjeneste i katedralen i Sumbawanga. De vægtigste elementer i gudstjenesten oplevede vi som: Sang og musik (korene fyldte mest, der var ikke så meget fællessang) og dans, forsoningsbegivenheden (genoptagelsen af udbrydergruppen), diverse former for indsamling, prædiken ved Robert og vores præsentation. Nu var det selvfølgelig en speciel gudstjeneste med diverse ekstra indslag, så vi ved ikke, hvordan sædvane ser ud. Indsamlingsdelen giver mulighed for engagement og medejerskab, men flere af os savnede nadveren som en naturlig del af en luthersk gudstjeneste. I det hele taget fik vi et for os forbavsende lille indtryk af dåb, nadver, bryllupper og begravelser.

Bønnens liv og betydning var meget slående for os. Det ændrede sig i praksis lidt fra først på rejsen til sidst på rejsen. De første dage blev der helt konkret bedt, inden chaufførerne startede bilerne.

Af samtaler med biskoppen forstod vi, at området, som nu er DLT indtil den lutherske kirkes etablering i 2014 har været præget af dels Brødremenigheden, dels Den Katolske Kirke. Vi spurgte, om det gav spændinger imellem kirkesamfundene eller mellem religionerne, at den lutherske kirke nu ekspanderer. Som vi forstod det, er der ingen eller meget få problemer mellem muslimer og kristne i Tanzania, Konversion foregår tilsyneladende uden repressalier og inden for familierne. Mellem kirkerne fik vi ofte at vide, at der var et godt samarbejde i fælles kirkeråd. Dog fik vi også i samtalerne indtryk af, at helt problemfrit er det ikke, når folk vandrer fra det ene kirkesamfund til det andet, og i flere af menighederne udtryktes det, at man arbejdede for at tiltrække kristne fra andre kirkesamfund.

Biskoppen brugte det billede, at især pentecostale kirker ikke bare fiskede i floden eller søen efter nye medlemmer, men i spande, det vil sige ved at gå efter at overtale allerede kristne i andre kirkesamfund til at blive medlemmer hos dem, og at det var en udfordring, som desværre nogle steder blev forsøgt løst ved at nærme sig det pentecostale udtryk i de ellers lutherske gudstjenester.

Adspurgt om, hvem der bliver døbt i den lutherske kirke, svarede den nuværende biskop, at det er flest spæde og børn. Af voksne enkelte muslimer, men ikke mange, nogle pentecostale, og flest med traditionel religion, der bliver kristne ved indgangen i den lutherske kirke. Mange af de nye medlemmer er familien, der flytter til fra andre områder og har deres lutherske kristendom med sig, typisk offentligt ansatte.

Der er et kolossalt behov for uddannelse og undervisning. Kirken (dvs. biskop og stiftsråd) udvælger de mennesker, der ser ud til at egne sig som evangelist eller præst. Man sendes så alt efter skolebaggrund på seminarer (eller online undervisning), betalt af kirken, så man opnår forskellige grader. Derefter kan man sendes til decideret teologisk universitetsuddannelse f.eks. i Arusha. Vi mødte flere teologistuderende, der samtidig havde funktioner i menigheden som evangelist. I næsten alle menigheder taltes som manglen på evangelister og præster, som altså er et økonomisk spørgsmål, mere end et rekrutteringsspørgsmål.

Præsterne og evangelisterne var markant dårligt lønnede, sammenlignet med andre grupper. Måske hænger det sammen med, at dette er en udpræget fattig del af Tanzania. Præster i andre stifter er væsentligt bedre lønnet. Det er stiftet lokalt, der bestemmer præstelønnen. Og fordi stifterne selv udvælger og uddanner præster og evangelister, er der forsvindende lidt mobilitet mellem stifterne. Undtagelsen var, dengang stiftet var et missionsområde under to andre stifter: Da blev der sendt præster fra andre stifter – hvilket i nogle tilfælde havde givet anledning til splid, fordi den/de pågældende ikke ville adlyde den lokale biskops påbud om forflyttelse. Det er sådan, at biskoppen og kirkerådet suverænt forflytter præsterne, ofte efter

relativt korte perioder og over store afstande. Det gøres for at sikre dynamik i opbygningen af menigheder.

Det er helt klart en økonomisk og menneskelig udfordring at skaffe præster/evangelister til området. Næsten alle menigheder efterlyste præster og evangelister.

Udover samtalerne gjorde det stort indtryk på os at møde de meget forskellige tanzanianske familier, vi blev indlogeret hos – med meget forskellige vilkår. Tanzania er virkelig kontrasterens land.

Rejsens udbytte

- Overvejelser om menighedsopbygning. Oplevelsen af engagementet i at dele evangeliet med flere end end dem, der i forvejen er medlemmer og i, at få medlemsantallet og kirkens drift til at vokse gjorde indtryk på os fra n etablerede folkekirke. Alle vegne var der fokus på vækst, men også på indbyrdes fællesskab: det enkelte sogn forholdt sig opsøgende i forhold til sine ”undersøgte”.
- Overvejelser om katekese (luthersk kristendomsundervisning): I Sumbawanga deltog delegationen i forskellige ”lørdagscellegrupper”: Menighedens medlemmer samledes i private huse og sang og fulgte en slags katekismus, udgivet af ELTC (Tanzanias evangelisk-lutherske kirke) med tematisk skriftlæsning og oplæg til samtale og bøn. Det var et eksempel på både undervisning og lægmandsengagement, som vi folkekirken mest kender fra vækkelsesbevægelserne. Ville det være en ide med et folkekirkeligt undervisnings-og andagtsmateriale og et forslag til lægmandsgrupper?
- Overvejelser om kollekt: Fordi DLT begynder på bar bund og ikke har tilskud fra staten eller andet, skal al økonomi genereres ud fra medlemmerne – dels som gaver, dels som foretagsomhed i forhold til indtægtsgivende projekter. Kirkegang var, som det også var tilfældet før i tiden i DK forbundet med gavegivning i penge eller naturalier, og i cellegrupperne samledes der også ind. Disse vilkår kan føre til to overvejelser: Dels påskønnelsen af den danske kirkeskat, - som her mødte undren på grund af den udbredte erfaring med korruption: Man kunne slet ikke tænke sig at betro et politisk system at forvalte kirkens penge.

Dels opmærksomheden på, at giverviljen i folkekirken sjældent bliver kaldt på. Vi er ikke godt vant med, at kirkegang eller kirkemedlemskab er forbundet med at give – bortset altså fra den (ret betydelige) kirkeskat.

En kultur for åbenlys gavegivning og åbenlys gøren opmærksom på, hvor meget man giver, har naturligvis også slagside i forhold til udstillingen af forskelle i rigdom.

- Overvejelser om musikalsk tradition og fornyelse. Flere steder oplevede vi, at korene ”sang” og dansede til playback; andre steder oplevede vi, hvad vi også blev bekræftet i at biskoppen og andre, traditionel tanzaniansk kirkesang og dans med trommer eller forsanger, respons; andre steder igen ”klassisk” kirkekorsang i tanzaniansk tradition.
- Overvejelser om forholdet mellem lære og udtryk. Begge biskopper gav udtryk for, at der på grund af indbyrdes konkurrence mellem kirkesamfundene var en tendens i samtlige kirker til at ”råbe højere” for at trække kristne til. Det vil til dels bogstaveligt talt sige, at musikken skulle være så høj som mulig (hvilket i flere kirker kom konkret til udtryk i kolossale højttalere, sine steder på jordgulv), og at udtrykket skulle være intenst, henad ekstatiske – som det kendes fra pinsevækkelsens udtryk. De oplevede, at udtrykket på mange måder stødte sammen med den lutherske læres fokus på bibellæsning og refleksion, prædiken og individuel fordybelse. Men, som de også blev sagt eksplicit i en af menighederne: Vi har brug for musikinstrumenter og anlæg for at trække de unge til. Det er overvejelser, der også hele tiden går for sig i folkekirken: Hvordan hænger lære og musik og udtryk sammen? Er musikkens funktion missional eller reflekterende osv. Sammen med det også overvejselen om, hvornår musikken og lovsangen bliver overtaget af elektroniske medier og perfekt lydbillede frem for levende uperfekt udtryk. Holder sangen op med at være en relation og en bøn?
- Overvejelser om hierarkier og det almindelige præstedømme: Vi mødte en tilsyneladende hierarkisk og patriarkalsk kirke, med udtalt lydighed over for kirkens overordnede og meget stor respekt (skønt utrolig ringe løn) til kirkens præster og evangelister. Der var som sagt stor omhu i at overholde protokollen i forhold til rangforhold – hvilket imidlertid også kunne være et udtryk for ønsket om orden og klarhed i strukturen i kirken. Omvendt oplevede vi et stærkt lægmandsengagement og en stolthed over menighedernes frivillige kræfter. Også disse iagttagelser giver os anledning til at reflektere over forholdet mellem præst og menighed og over menighedsmedlemmers engagement i folkekirken.
- I forhold til gudstjenesten i Sumbawanga dukker også spørgsmålet om (offentlig) kirketugt op, som noget, der kunne fortjene nogle overvejelser på sigt. Hvordan praktiseres det? Er der noget, vi kan byde ind med fra en dansk kontekst her?

- Overvejelser over bygningernes betydning: Tydeligvis spiller bygninger af indlysende årsager en stor rolle som forsamlingssteder – navnlig når man ikke har dem. Vi oplevede også, at de spillede en repræsentativ rolle, som udtryk for kirkes tilstedeværelse lokalt – også i forhold til de øvrige kirkesamfund. Vi står i en fase af kirkens historie, hvor vi vedligeholder mere end vi bygger, men må have de samme overvejelser om funktion holdt op imod repræsentation og lokal tilstedeværelse. Omvendt iagttog vi også, hvor enkelt det kan gøres – barakkirke og gudstjenester under træer – her spiller klimaet selvfølgelig en hovedrolle. Dog mødte vi hele tiden planer om at bygge mere og større. Ikke uden genklang i en hjemlig kontekst.
- Spørgsmålet om præsteansættelse og om biskoppens indflydelse på dem blev drøftet flere gange. I DLT kan præster forflyttes – og bliver det – uden varsel, ofte over store afstande, men kun inden for stiftet. Det gøres for at skabe dynamik og for at ingen skal gro fast. Kontrasten til vores ansættelsesforhold, som snarere beforder kontinuitet og opbygning af langvarige relationer, var slående for begge parter. Umiddelbart vil vi ikke bytte, selvom biskoppen spurgte grundigt ind til, hvad vi gør, hvis en præst er gået i stå i sit embede.
- Oplevelsen af fællesskabets betydning og individets afhængighed af fællesskabet kontra individets uafhængighed og deraf følgende risiko for ensomhed slog os gang på gang. Det undrede tanzanianerne, at ensomhed kunne være et problem i vores samfund, fordi de altid var en del af en udvidet familie med masser af tanter og onkler mv. som man kunne regne med. Til gengæld kan man så ikke regne med staten og de officielle myndigheder, som ikke på nogen måde udgør et socialt sikkerhedsnet. Vi oplevede stor vilje til at dele hvad man har og tage ansvar for børn udover den nære familie.

Videre forløb

Undervejs drøftede vi det oplevede misforhold mellem menighedernes åbenbare ønske om økonomisk støtte og vores egen forståelse af venskabsaftalen som et ikke-økonomisk mellemværende. Der er formentlig forskel på en tanzaniansk forståelse af venskabsforpligtelse, jf. den udvidede families ansvarlighed, og en dansk – uanset hvad teksten i den formelle venskabsaftale siger.

Vi skal derfor gøre os klart, hvilke forpligtelser, vi kan påtage os, og hvilke konkrete projekter der vil kunne rejses penge til ved indsamling eller ved fonde.

Vi skal desuden gøre os klart, hvordan kontakten kan opretholdes – genbesøg, gentaget besøg?

Kan vi bidrage til den teologiske samtale om luthersk identitet – også i de forskellige syn på køn og ægteskab, som tydeligvis trives?

Kan vi støtte uddannelse af præster og evangelister?

Der er ingen tvivl om, at vi er forbundne, både kirkeligt og menneskeligt. Vi har nu taget skridt i et direkte møde, og må arbejde for at rodfæste forbindelsen lokalt i Haderslev stift. Det kan med fordel gøres på forskellige måde på individ-, sogne-, provsti- og stiftsniveau. Vi kan noget forskelligt på de forskellige niveauer. Der føres meget forskellige samtaler på de enkelte niveauer.

Det vil være en stor hjælp, at stiftets projektmedarbejder Camilla tilknyttes venskabsforbindelsen og klargør f.eks hvad der kan samles ind til i sognekirkerne. Forbindelsen vil dog fortsat være afhængig af bl.a. Robert og andre med kontakt til Tanzania og med sprogkunderskaber.

Delegationen vil mødes inden for de næste måneder og se at nå frem til konkrete forslag til det videre forløb.

På delegationens vegne, MC d. 29.8. 24